[Poul Hartling.]

på den måde, så er det altså en misforståelse."

Jeg gentager, at jeg har heller ikke ønsket på noget punkt at rette noget angreb, endsige noget ærerørigt angreb, imod formanden. Jeg kunne måske næsten føje til med et smil, at dette jo har givet anledning til så mange venlige ord til formanden, at jeg næsten synes, formanden må være taknemlig for, at vi har givet ham denne anledning.

Må jeg sige nogle bemærkninger til det, som er blevet sagt. Den højtærede formand sagde, at der i Fyns Tidende stod: „hvis man havde henvendt sig til venstre...", og han forstod, at det havde socialministeren gjort. Jeg kan ganske bekræfte, hvad den højtærede minister sagde nu; jeg fik en henvendelse om, at han ikke var beredt til at tage forslaget endnu, og dagen efter gik jeg til ham og sagde, at det kunne vi ikke godtage i vores gruppe, vi måtte ønske forslaget fremmet; men ministeren var stadig ikke beredt.

Den højtærede formand sagde, at venstres repræsentant i præsidiet, første næstformand, det ærede medlem hr. From, kunne have fremført sagen. Jeg må minde om, at jeg fremførte sagen i udvalget for forretningsordenen den 16. februar, og at formanden sagde, at den sag ville han se på; jeg forstod, at den var taget ind i overvejelserne.

Der blev videre sagt, at man måtte have en smidig ordning; man kunne ikke have, at mange private forslag eventuelt blokerede arbejdsplanen. I så fald ville der være god anledning til at opnå denne smidighed i forretningsordenen, men vi har vist sjældent været ude for, at der var nogen chance for blokering med private forslag, og jeg tror heller ikke, det vil kunne opstå. Jeg gør opmærksom på, at vi i de samme dage her, lige efter at vi var kommet i gang i januar, i et partiformandsmøde bl. a. drøftede, at der var så tynd en arbejdsplan herinde, og at man ville henstille til udvalgsformændene at få arbejdet fremmet, så vi kunne få nogle flere andenbehandlinger, for vi havde ligesom ikke arbejdsstof nok. Det bekræftede også, at der da var så meget mere grund til at tage vort forslag frem.

Så blev det sagt, at det måtte være i forslagsstillernes interesse at afvente regeringens svar, og at regeringen måtte have tid til at svare, og det var også bedre. Jeg forstod på det ærede medlem hr. Poul Dam, at det var en argumentation, der gjorde indtryk på ham. Må jeg derom sige to ting. For det første må der være en vis ligelighed. Det er jo gang på gang sådan, at oppositionen må tage stilling til forslag med timers varsel eller efter dagsorden gang på gang med dages varsel, og vi har endda ikke hele det ministerielle apparat til rådighed. Derfor måtte man kunne tænke sig, at en minister med et ministerielt embedsmandsapparat til rådighed kunne tage stilling til et forslag i hvert fald med 10 mødedages varsel. Jeg synes ikke, der kan være noget for stramt i dette, og jeg synes, det giver en ligelighed, som vi må lægge vægt på.

Det andet, jeg vil svare, er, at det er ganske rigtigt, at ministeren kunne mangle nogle oplysninger og var i forhandling, men det forekommer mig alligevel, at man udmærket kunne have taget forslaget til første behandling. Der står udtrykkelig i forretningsordenens § 11, at første behandling skal gå ind på det principielle og ikke på enkeltheder. Der havde så været god anledning til at behandle det i udvalget; formanden nævnte jo også, at der i udvalget ville blive anledning til at drøfte det, for det var et stort problem, det ville tage hele forsommeren at komme fornuftigt igennem. Hvorfor skulle første behandling så udsættes? Her tror jeg at der foruden den forklaring, som socialministeren gav, og som jeg godtager, også ligger den forklaring bagved, som den højtærede formand faktisk afslørede, idet han sagde, at socialministeren helst ville have det behandlet fredag den 10. marts, altså sammen med regeringens eget lovforslag, men at formanden loyalt mod venstre sagde, at venstre skulle have den prioritet, at venstres forslag behandledes den 7. marts og regeringens først den 10.

Der lå nemlig også det i det, at regeringens lovforslag først skulle fremsættes, før venstres kunne behandles, og det er det, vi i vor gruppe har følt var lidt af en forskelsbehandling.

Jeg takker for de bemærkninger, der